

K?barlangi Marci a nagyvilágban III.

2010 március 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kapu el?tt tejfeles kép? angol katona állt. Lányos arca, de érces hangja volt. Így kiáltott: -Állj, vagy lövök! Apa és a fiúk csodálkozva néztek egymásra. Hát ide is furfanggal kell bejutni? Domi megkérte a katonát, hogy hívja el? a kapitányt. Nagy nehezen el?került a parancsnok, és átnézte útleveleiket.

- De hiszen az Önök parancsnoka Martin Koebarlangy úr, a híres bajnok. Miért nem ezzel kezdték? Fáradjanak beljebb!

És egyszeriben megnyílt az út Indiába. A kapitány elmagyarázta, hogyan jutnak Bombay-be, a f?városba. Három keresztúton csak egyenesen, utána jobbra. Ett?l kezdve sima útjuk volt, csak az állandó zápores? zavarta ?ket. Hanem egyik este félúton, Garwalban, turbános atyafiak tartóztatták fel ?ket.

- Azonnal menjenek k?házba, mert hamarosan lemegy a nap.
- És akkor mi bajunk eshetik? – Kérdezte Ferkó.
- Hát még ezt sem tudod, ó, bölcs idegen? – Válaszolt egyikük. – Hát akkor el?jön az emberev? leopárd, és Isten irgalmazzon minden jó léleknek!

Itt megtudták, hogy az országban él? száz becsületes leopárd közül az egyik megbolondult, és immár hét esztendeje nem eszik mást, csak emberhúst Az összes többi szarvasra és kecskére vadászik, kivéve ezt az egyet, ezt megszállta a gonosz, mert minden éjjel embert öl. Hát Dezs?t elbújtatták, mindenki k?házba szállt, csak Marci maradt kint az éjszakában. Bal karjára vastag medveb?rt tekert, jobbjába fogta hatalmas vadászt?rét, leült egy fügefa tövébe, és nem aludt egész éjjel. Célszer?en gondolkozott, és visszaemlékezett mindarra, amit Tamás atyától a hittanórán tanult. Mindenkinek van egy ?rangyala, aki vigyáz rá egész életében. Nosza, kérdezzük meg, mit tanácsol itt és most ?rangyalom? S ?rangyala azt mondta, hogy hirtelen emeld fel bal kezedet. Abban a pillanatban mintha az ég rogyott volna rá! Egy súlyos testet érzett bal kezén.

Rettenetes szemfogai csaknem áthatoltak a vastag medveb?rön. Karmai tépték Marci egész testét. Hamar beleszúrt t?révél a sötét tömegbe egyszer, kétszer, háromszor, és érezte, hogy lankad a támadó dühe. Már kirohant összes társa, a helybéliekkel együtt, fáklyákkal és elemlámpákkal kezükben vizsgálták, mi is történt? Kristóf vizet hozott, mert tudta, bárki sebesültnek ez az els? kívánsága. Mások a támadót piszkálták hosszú lándzsáikkal: él-e még? Közben felkelt a nap, és mindenki látta: K?barlangi Márton egy szál t?rrel megfogta Garwal rémét, az emberev? leopárdot!

Hatalmas ünnepséget rendeztek másnapra a jó hinduk. Napközben a falu f?terén, este pedig a kormányzó palotájában, mindenki Marci kezét szorongatta, kikérdezték alaposan, honnan érkeztek, mik a terveik? Hanem ezzel még nem volt vége, mert másnap még a rádzsát, a hindu királyt is meg kellett látogatni. Itt igen értékes ajándékokkal halmozták el utazóinkat, például Marci kapott egy aranyos, gyémántos szablyát. Ezen nagyon meglep?dtek, no nem az értékén, hanem mert ez a penge kivilágra olyan volt, mint hajdani törökver? ?seinké.

- Ne csodálkozzatok, ó, vendégeim! – Így szólt a rádzsa. – Hiszen hun ?seitek hosszú id?n keresztül lakoztak a

szomszédságunkban, így egészen természetes, hogy egyes eszközeink formájában hasonlatosságot találtok.

Mégis csak csodálkoztak, hiszen minderr?l semmit sem tanultak az iskolában. Este, lakosztályukban lefekvéshez készül?dve, apa megígérte, hogy alkalomadtán megtanítja nekik a hun történetet.

Másnap átkeltek a Gangesz folyón. Ezzel sok bajuk volt, mert itt, a magas hegyek között, a folyó igen keskeny ugyan, de nagyon mély és sebes a sodrása. Csak egy foszladozó kötélhíd, éppen, mint a kalandfilmekben, kötötte össze a két partot. Addig-addig keresgéltek, míg Kristóf észrevette, hogy egy helyen a két part sziklái olyan meredeken, egymás felé hajolva törnek az égbe, hogy közöttük Dezs? ?sállat át tud lépni. No, Ferkó átmászott a hajmereszt? kötélhídon, és egy marék kockacukorral csalogatta, Marci pedig nyeregb?l, vagyis a bakról ösztökélte, míg Dezs? egyszer csak megemberelte magát, és átszökött a szédít? szakadék felett.

Álló hónapig tartott útjuk Bombay felé. Közben mindenfelé látták a helyi vallás szentélyeit, bennük fura, hol harminckez?, hol meg elefántfej? figurák szobrait. Máshol egy törökülésben ül?, kövér, kedvesen mosolygó férfi képe volt gyakori. Egy ízben is, betértek Bihar ország f?templomába, és megint csak találkoztak vele. Apa keresztet vetett, amin a helybeliek nem csodálkoztak, a fiúk annál inkább.

- Hát mit kéne tennem, - kérdezte apa, - hiszen vendégek vagyunk itt, és ill? megadni a tiszteletet vendéglátóink hitének. Egyébként ez a szobor Budát ábrázolja, akit általában angolosan Buddhának írunk, de ez tévedés. Valójában Buda, és így már nem is olyan idegen, ugye?

- Csak nem Atilla testvére az indiaiak istene? – Kérdezte Ferkó.

- Nem, mert az, hogy Buda, nem személynév, hanem rang, méltóság. – Felelte apa.

Akkor még órák hosszat elálmélkodtak a templomban, majd folytatták útjukat. Másnap épített kövesútra értek, a forgalom is s?r?bb lett, és amikor messzir?l meglátták a toronyházakat, embertömeg állta el útjukat. Egyesek kiáltoztak feléjük, mások virágokat szórtak az útra.

- No, Marci, állj el?, mert valamennyien a nagy vadászt akarják látni! – Mondta Domi.

Hát ama *leopárdvadászat* híre megel?zte ?ket, így most egész Bombay ?ket ünnepelte. Délután már a maharadzsa palotájának nagytermében álltak. Hosszas el?készület után el?jött maga a maharadzsa, és szíves szóval köszöntötte a társaságot. Majd elmondta, hogy másnap kezd?dik a nagy sakkverseny, amelyet minden évben az ? fenséges születésnapján tartanak meg. Már megérkezett öt világrész minden neves bajnoka, és szívesen látná vendégeit is a közönség soraiban. Ekkor Kristóf bátran szólt a királyhoz:

- Felség! Engedd meg, hogy magam is részt vegyek a versenyben!

- Ez így nem volna méltó. – Közölte a felséges úr. – Hanem a verseny végén, a dönt?t te fogod megvívni a legjobb versenyz?vel!

És úgy is lett. Másnap délutánra kid?lt az összes híresség, egyedül Lékó Péter állta a sarat. Legy?zött mindenkit, még a helybéli bajnokokat is. A dönt? játszmát a nyílt mez?n, él? figurákkal rendezték meg. A hátsó sorban mindenki elefántháton ült, még az els? sorban álló gyalogok is lóháton verekedtek. Kristóf pedig, a király figurájának helyén, Dezs? hátáról irányította a harcot. Hosszan küzdöttek, de végül Kristóf esze gy?zedelmeskedett, és szegény Lékó alulmaradt. No, sok baja nem esett, mert a maharadzsa az izgalmas mérk?zések örömére közkegyelmet hirdetett, és a veszteseket is gazdagon megjutalmazta.

Jó ideig múlatták az id?t Indiában, de végül csak elunták. Búcsút vettek a *cip?pucoló fiútól* és a méltóságos maharadzsától egyaránt, és leballagtak a kiköt?be. Mert apa azt mondta:

- Elég volt a mászkálásból, szálljunk hajóra. El?ször is, lássuk, miféle bárkák, merrefelé indulnak.

És rögtön meglátták a magyar Vörösmarty teherhajót a mólónál vesztegelni. Felmentek rá, és megkeresték Fa Nándort, a híres kapitányt. Nagyon megörültek egymásnak, és a kapitány elmondta, hogy két hombárjuk már tele van Dél-Amerikába címzett áruval, de kett? még üres, azért várakoznak, hátha akad még valami fuvar oda.

- No fiúk, volna-e kedvetek Amerikába utazni? – Kérdezte apa. Hogyne lett volna! Ezért kibérelték a két hombárt, az egyiket megrakták szénával, a másikba beköltöztették Dezs?t, a dínót.

Pogány István
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló